

[Hanne Reintoft.]

begyndelsen til et nyt boligforlig, for så tror jeg faktisk ikke, det er en forbedring, man antyder i dag, så er det en ny skandale, der rammer lønmodtagerne.

Socialdemokratiets ordfører var også inde på de private bankers kæmpeoverskud, hvor samfundsskabte værdier ganske rigtigt ophobes. Som allerede nævnt under behandlingen af lovforslaget om uddannelsesstøtte, er mit parti fuldt indforstået med at inddrage dele af disse værdier til gavn for befolkningen. Det er fornuftig politik, men det løser ikke det akutte lønproblem, og det imødekommer ikke kravet om 1 krone mere i timen. Forslaget om at inddrage 1 pct. af bankernes rentemarginal giver jo ikke denne krone mere til arbejdsmandsforbundets store lavtlønsgruppe for at tage et eksempel. Det er, ligesom jeg har savnet den varme fortaler for disse medlemmer i dag.

Selvfølge kan vi også varmt støtte en aktion for at forbedre vilkårene for pensionisterne, hvoraf mange er blevet ramt hårdt af kildeskatten. Jeg vil også gerne indrømme, at jeg ikke hører til dem, der stod her og sagde, at man med de forslag, der lå omkring pension og kildeskat, skulle overkompensere pensionisterne, som det blev sagt fra mange forskellige sider.

Forskellige ministre har i denne sag påberåbt sig deres mandat — jeg tror, at finansministeren har gjort det i en artikel for nylig — til at lede landet, som de gør. Lad mig dér understrege, at regeringen gik ikke til valg på en forbrugsbegrænsende og skatteopkrævende politik af en art som den førte. Og en regering har pligt til at lytte til, hvad der sker i den befolkning, der har givet den mandatet. Det nytter ikke at sige, som handelsministeren gjorde forleden, at man ikke skulle tage sig for meget af utilfredshed, men arbejde videre med den fornødne ro. Det er en regerings og et folketings absolutte pligt at lytte til, om den førte politik giver vanskeligheder, bekymringer, sorger og derfor uro og utilfredshed ude i den befolkning, der gav regeringen sit mandat i tillid til nu brudte løfter.

Der tales op ad vægge og ned ad stolper om, at det er ulovligt at stille generelle lønkrav midt i en overenskomstperiode. Ar-

bejdsgiverne vil også gøre det ulovligt at strejke, efter at forhandlings- og mæglingmuligheder er udtømt. Det er at vende tingene på hovedet. Skal der her i folketinget tales om noget, der er ulovligt, så vil jeg gerne sige ligeud, at i et ægte demokrati må det være ulovligt at give det store flertal i befolkningen stadig ringere levevilkår for at give fordele til de få. Og det må være forkert at kalde et stort partis folketingsforslag for ægte oppositionspolitik, hvis dette parti ikke magter eller ønsker at føre sin politik igennem ved at støtte den aktive del af fagbevægelsen. Arbejdspladsernes aktioner er en værdifuld pression mod regeringens nedskæringspolitik, som man i så fald skulle vide at bruge. Det kan derfor heller aldrig være ulovligt, at de mange arbejdere modsætter sig, at de værdier, de hver dag skaber, for en stor parts vedkommende tages fra dem af et lille privilegeret mindretal af arbejdsgivere og aktionærer. Det er enhver arbejdendes pligt at kæmpe for, at levevilkårene for ham, hans familie og hans kolleger ikke blot er tålelige, men også at de forbedres, og det kan aldrig være ulovligt at sætte aktioner ind på det, når de af regeringen og arbejdsmarkedets organisationers topledelse anviste veje for forhandling og mægling viser sig aldeles ufarbare, bl. a. fordi arbejdsgiverne føler sig sikre og vel regner med et regeringsindgreb, hvis der kommer og når der kommer en storkonflikt — her plejer man jo også at kunne regne med bred tilslutning i denne sal.

Jeg tror ikke, at vi ved at støtte de her stillede forslag opfylder arbejdspladsernes forventninger og da slet ikke deres krav om reelle lønforbedringer, men naturligvis vil vi bidrage til ad lovgivningens vej at søge at forbedre levevilkårene for socialt dårligt stillede befolkningsgrupper. Det bortforklarer imidlertid ikke, at der på dagsordenen ude i landet, ude på arbejdspladserne, hvortil man skal lytte, er stillet det aktuelle krav om 1 krone mere i timen.

Jeg skal derfor stærkt anbefale, at man også i denne sal lytter til de udtalelser, der kommer fra arbejdspladser, fra fagforeninger, fra fællesorganisationer og fagforbund. På arbejdspladserne har man meget, meget længe ydet sin pligt. Det kan kun være rigtigt, at man nu med fuld styrke kræver sin ret.